

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 r.,
sprawy **A. K.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 12 sierpnia 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 31 marca 2014 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. K. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 31 marca 2014 r., został uznany winnym popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to została mu wymierzona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywna w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda. Wyrokiem tym, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądono od oskarżonych E. i A. K. solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. K. kwotę 75 000 zł tytułem naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów postępowania.

Od tego orzeczenia wywiedziono apelację, którą wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 12 sierpnia 2014 r., oddalono jako oczywiście bezzasadną, utrzymując zaskarżony wyrok Sądu I instancji w mocy.

Kasację w imieniu A. K. od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł jego obrońca zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka – E. P. w sytuacji, gdy wbrew stanowisku zarówno Sądu Rejonowego, jak i Sądu Okręgowego w Ł., na którą miał zeznawać świadek ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy; okoliczność, będąca przedmiotem dowodu nie została udowodniona zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy; dowód był możliwy do przeprowadzenia. Nadto, skarżący zarzucił naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak pełnego i prawidłowego odniesienia się do postawionego w apelacji zarzutu dotyczącego nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań świadka E. P., a to poprzez nieprzywołanie całości okoliczności, na które miał zeznawać świadek oraz mylne przyjęcie, że *tezy dowodowej w zakresie zeznań wnioskowanego dowodu*.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie niniejszych rozważań rozprawić należy się z zarzutem rzekomego naruszenia przez Sąd II instancji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Po analizie akt sprawy, w tym przede wszystkim uzasadnienia Sądu Okręgowego, dojść należy do wniosku, iż po pierwsze żaden z zarzutów apelacyjnych nie został przez ten Sąd pominięty, po drugie każdy z nich doczekał się wnikliwej i rzeczowej analizy ze wskazaniem podstaw i przyczyn odrzucenia.

Wbrew temu, co zarzuca obrońca, tak też było z zarzutem apelacyjnym dotyczącym nieuwzględnienia wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze

świadka E. P. Na str. 15 i 16 uzasadnienia Sąd II instancji w sposób szczegółowy omówił powody, dla których wniosek o przesłuchanie tego świadka nie został uwzględniony. Po lekturze akt sprawy i zgromadzonych w nich dowodów, trudno odmówić słuszności takiej decyzji, skoro okoliczności, na które miałby złożyć zeznania tenże świadek są oczywiste i dobrze znane w sprawie.

Tak jak słusznie podkreślono, wizyta pokrzywdzonego w miejscowości K. i fakt rozmowy z E. P., nie były ukrywane przez P. K. Prawidłowo także ustalono okoliczności i czas, w którym pokrzywdzony dowiedział się o tym, że jego ojciec nie jest właścicielem ziemi.

Odpowiadając obrońcy, odwołać należy się do tego fragmentu uzasadnienia Sądu Rejonowego (str. 13 -16), w którym wskazano, wiążąc z konkretnymi ustalonymi faktami tejże sprawy przesłanki, od których zależny jest byt przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Prawidłowo bowiem wykazano i omówiono, z jakich przyczyn zachowanie skazanego, należało potraktować jako wypełniające znamiona oszustwa. Na tę ocenę nie rzutują obecnie podnoszone przez obrońcę argumenty związane tak ze świadomością jak i osobą pokrzywdzonego. Sąd odwoławczy w sposób prawidłowy rozprawił się motywami apelującego, przedstawiając rzeczowy wywód co do braku jakiegokolwiek znaczenia tych okoliczności na wartość dowodową zeznań pokrzywdzonego. Dowodzenie Sądu w omawianym zakresie jest wystarczające i ze wszech miar prawidłowe.

Jeśli zaś idzie o zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego z przesłuchania E. P., to wskazać trzeba, iż Sąd II instancji nie mógł dopuścić się tego uchybienia skoro nie rozpoznawał rzeczowego wniosku. W związku z tym, że tej treści zarzut sformułowano w apelacji, w gestii Sądu Okręgowego była jedynie kontrola prawidłowości rozstrzygnięcia w omawianym przedmiocie - *de facto* - przez Sąd Rejonowy. Sąd odwoławczy uznał, iż zarzut obrońcy dotyczący obrazy prawa procesowego poprzez nieuwzględnienie tego wniosku dowodowego przez Sąd *meriti* jest nietrafny. Na str. 16 uzasadnienia przedstawiono rzeczową argumentację dotyczącą tego aspektu sprawy bez konieczności przytaczania jej w tym miejscu.

Z całą mocą stwierdzić należy, że zarzuty skarżącego, pozornie jedynie przywołane jako uzasadniające podstawy kasacyjne okazały się w rzeczywistości

fortelem nieuprawnionej polemiki z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Tymczasem postępowanie kasacyjne – o czym najwyraźniej zapomina skarżący - nie służy przeprowadzeniu ponownej kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Ta rola została bowiem zastrzeżona dla Sądów odwoławczych, w tym dla Sądu Okręgowego, który - wbrew temu co zarzuca skarżący - wywiązał się ze swej funkcji w sposób właściwy. Rzetelnie rozpoznał i omówił wszystkie zarzuty apelacyjne przedstawiając na kartach pisemnych motywów wyroku wystarczającą i przekonywającą argumentację. Z tego uzasadnienia w sposób zrozumiały wynika czym kierował się i z jakich powodów Sąd II instancji odmówił słuszności zarzutom apelacyjnym.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.